

нася съ тѣхъ. Той съзнавалъ или баримъ по инстинктъ осѣщталъ че тѣзи господа не штѣтъ да знаятъ за никакви разумни доводи. Тѣ некатъ лѣскаво, шарено, театралность, музика и извънредность — туй имъ вие дайте. Истино, добро и красно — това еж за тѣхъ таквизи нѣща, които се поевяватъ само въ твърдѣ рѣдки случаи. И така Григорий I, знаещець тѣзи свойства на неразвита-та човѣшка природа — макаръ и симичакъ да не билъ излѣзълъ въ туй далеко отъ свои-тѣ духовни, чада — полагалъ сичката си ревность да украси християнство-то съ великолѣпни и свѣтли тържества. Празници-тѣ, литии-тѣ, облачение-то на свештеници-тѣ и на сичко-то духовенство, мебели-тѣ въ черкова-та — сичко това било така скроено, штото да развива осѣщания-та и въображение-то на простия народъ. Църква-та зела подъ свое покровителство скульптура-та (ваяние-то), живописство-то и музика-та. Храмове-тѣ били препълнени съ статуи и съ живописни образи, а черковно-то пѣние било осъвършенствовано отъ самага Григория. Наследници-тѣ на Григория I подражавали негова примѣрь; тѣ въвели органа въ черкова-та и развили пѣние-то до най-голѣма виртуозность; тѣ станали причина да са поевятъ онѣзи голѣми архитекти: *Браманте*, *Брунелески*, и *Микел-Анджело*, живописци-тѣ: *Рафаелъ* и *Леонардо-Винчи*, музикантена: *Палестрини*, и обърнали католишка-та литургия на черковенъ концертъ и на театрално представление. Тѣ създали и ежшто-то театро, което както е познато излѣзло изъ мистерии-тѣ на католишката църква.